

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 129/07-57

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. mája 2007 predbežne prerokoval sťažnosť J. V., P., zastúpeného advokátom JUDr. J. B., P., vo veci namietaného porušenia

- čl. 142 a čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky v období pred povolením obnovy konania postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 156/1994, postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 24/96 v období po povolení obnovy konania postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 156/1994 a postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. Er 3461/98, Ex 318/98,

- základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky práva podľa a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v období pred povolením obnovy konania postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 156/1994, postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 24/96, v období po povolení obnovy konania postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 156/1994, postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 93/05 a postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. Er 3461/98, Ex 318/98,

- základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd pred povolením obnovy konania postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 156/1994

a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 24/96, v období po povolení obnovy konania postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 156/1994 a postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. Er 3461/98, Ex 318/98,

- práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v období pred povolením obnovy konania postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 24/96 a v období po povolení obnovy konania postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 156/1994,

- základného práva podľa čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v období po povolení obnovy konania postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 156/1994 a postupom súdneho exekútora R. F., Exekútorského úradu P., a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. novembra 2003 doručená sťažnosť J. V., P. (ďalej len „sťažovateľ“), označená ako „*Sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky*“.

Z obsahu sťažnosti a jej doplnení vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie čl. 142 a čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v období pred povolením obnovy konania postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 156/1994 (bod 1 návrhu na rozhodnutie) a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 24/96

(bod 2 návrhu na rozhodnutie) v období po povolení obnovy konania postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 156/1994 (bod 6 návrhu na rozhodnutie) a postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Er 3461/98, Ex 318/98 (bod 4 návrhu na rozhodnutie), porušenie svojho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ústavy a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v období pred povolením obnovy konania postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 156/1994 (bod 1 návrhu na rozhodnutie) a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 24/96 (bod 2 návrhu na rozhodnutie) v období po povolení obnovy konania postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 156/1994 (bod 6 návrhu na rozhodnutie) a postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 93/05 (obsah podania sťažovateľa z 30. januára 2004) a postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Er 3461/98, Ex 318/98 (bod 4 návrhu na rozhodnutie), porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 dohovoru v období pred povolením obnovy konania postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 156/1994 (bod 1 návrhu na rozhodnutie) a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 24/96 (bod 2 návrhu na rozhodnutie) v období po povolení obnovy konania postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 156/1994 (bod 6 návrhu na rozhodnutie) a postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Er 3461/98, Ex 318/98 (bod 4 návrhu na rozhodnutie), porušenie svojho práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru pred povolením obnovy konania postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 24/96 (bod 3 návrhu na rozhodnutie) a v období po povolení obnovy konania postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 156/1994 (bod 6 návrhu na rozhodnutie), základného práva podľa čl. 20 ods. 4 ústavy a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom v období po povolení obnovy konania postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 156/1994 (bod 6 návrhu na rozhodnutie) a postupom Exekútorského úradu P., súdneho exekútora – R. F. (bod 5 návrhu na rozhodnutie).

Keďže sťažnosť nespĺňala náležitosti podľa § 20 ods. 1 a 2, § 49 až § 53 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd vyzval sťažovateľa 20. januára 2004 na odstránenie jej nedostatkov.

Podaniami z 25. januára 2004 a z 28. januára 2004 sťažovateľ svoju sťažnosť doplnil, upravil a žiadal o ustanovenie právneho zástupcu. Na opätovnú výzvu ústavného súdu zo 14. marca 2005 sťažovateľ podaním z 13. mája 2005 predložil splnomocnenie pre advokáta JUDr. J. B. na zastupovanie pred ústavným súdom.

Sťažovateľ v sťažnosti doručenej ústavnému súdu 14. novembra 2003 navrhol ústavnému súdu, aby o jeho sťažnosti rozhodol takto:

„1. Okresný súd v Prešove tým, že v pôvodnom konaní 8 C 156/1994 nepostupoval podľa § 7 a § 135 O. s. p. porušoval právo na spravodlivé prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom a tým, že vo veci rozhodoval od 19. 9. 1994 až do právoplatnosti rozsudku v neprimeranej lehote tak ako to ustanovuje čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd s dodatkovými protokolmi a čl. 46, 48, 142, 144 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Krajský súd v Košiciach tým, že v pôvodnom konaní 17 Co 24/96 nepostupoval podľa § 7 a § 135 O. s. p. porušoval právo na spravodlivé prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom tak ako to ustanovuje čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd s dodatkovými protokolmi a čl. 46, 48, 142, 144 Ústavy Slovenskej republiky.

3. Krajský súd v Košiciach tým, že v konaní 17 Co 24/96 neumožnil opravný prostriedok, keď vyniesol rozsudok aj na základe nových skutočností a dôkazov ktoré v doterajšom konaní na Okresnom súde v Prešove neboli skúmané, porušil čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

4. Okresný súd v Prešove tým, že v konaní o Er 3461/98, Ex 318/98 nepostupoval podľa § 7 a § 135 O. s. p. porušoval právo na spravodlivé prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom tak ako to ustanovuje čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd s dodatkovými protokolmi a čl. 46, 48, 142, 144 Ústavy Slovenskej republiky.

5. Exekútorový úrad P. súdneho exekútora – R. F. tým, že vstúpil na pozemok a do stavby vedených na LV 610 par. č. 3 bez súdneho povolenia alebo súhlasu výlučného vlastníka spomínanej nehnuteľnosti J. V. a vykonal exekúciu porušil čl. 1, Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd a čl. 20 ods. 4 Ústavy slovenskej republiky.

6. Okresný súd v Prešove tým, že v obnovenom konaní 8 C 156/1994 vydal uznesenie proti ktorému nebolo možné podať opravný prostriedok a ktorým prikázal rozdeliť parcelu bez návrhu a súhlasu vlastníka porušil čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd, čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd a čl. 20. ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Zároveň tým, že nepostupuje podľa § 7 a § 135 O. s. p. porušuje právo na spravodlivé prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom, a že do dnešného dňa právoplatne nerozhodol porušuje právo na primerané konanie tak ako to ustanovuje čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd S dodatkovými protokolmi a čl. 46, 48, 142, 144 Ústavy Slovenskej republiky.“

Sťažovateľ v doplnení sťažnosti z 28. januára 2004 doručenej ústavnému súdu 30. januára 2004 navrhol ústavnému súdu, aby o jeho sťažnosti rozhodol takto:

1. Okresný súd v Prešove tým, že v pôvodnom konaní 8 C 156/1994 nepostupoval podľa ústavy a zákonov SR porušoval právo na spravodlivé prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom a tým, že vo veci rozhodoval od 19. 9. 1994 až do právoplatnosti rozsudku v neprimeranej lehote tak ako to ustanovuje čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Krajský súd v Košiciach tým, že v pôvodnom konaní 17 Co 24/96 nepostupoval podľa ústavy a zákonov SR porušoval právo na spravodlivé prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom tak ako to ustanovuje čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Krajský súd v Košiciach tým, že v konaní 17 Co 24/96 neumožnil opravný prostriedok tak ako to ukladajú zákony SR a vyniesol rozsudok aj na základe nových

skutočností a dôkazov ktoré v doterajšom konaní na Okresnom súde v Prešove neboli skúmané, porušil čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

4. Okresný súd v Prešove tým, že v konaní o Er 3461/98, Ex 318/98 nepostupoval podľa § 7 a § 135 O. s. p. porušoval právo na spravodlivé prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom tak ako to ustanovuje čl. 6 dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

5. Exekútorský úrad P. súdneho exekútora – R. F. tým, že vstúpil na pozemok a do stavby vedených na LV 610 par. č. 3 bez súdneho povolenia alebo súhlasu výlučného vlastníka spomínanej nehnuteľnosti J. V. a vykonal exekúciu porušil čl. 1, Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd.

6. Okresný súd v Prešove tým, že v obnovenom konaní 8 C 156/1994 vydal uznesenie proti ktorému nebolo možné podať opravný prostriedok čím porušil čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd a prikázal rozdeliť parcelu bez návrhu a súhlasu vlastníka porušil čl. 1, Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Zároveň tým, že nepostupuje podľa ústavy a zákonov porušuje právo na spravodlivé prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom, a že do dnešného dňa právoplatne nerozhodol porušuje právo na primerané konanie tak ako to ustanovuje čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

Sťažovateľ navrhol, aby mu bolo priznané primerané finančné zadost'učinenie za porušenie jeho práv okresným súdom, krajským súdom a Exekútorským úradom P. (súdny exekútor R. F.).

Podaním z 18. júla 2005 sťažovateľ rozšíril svoju sťažnosť a navrhol ústavnému súdu „... aby vydal nasledovné rozhodnutie o pozastavení účinnosti rozsudkov v obnovenom konaní 8 C 156/94 až do ukončenia konania pred Ústavným súdom: Ústavný súd pozastavuje účinnosť rozsudkov Okresného súdu v Prešove zo dňa 25. 11. 2004 a Krajského súdu v Prešove zo dňa 25. 5. 2005 v obnovenom konaní 8 C 156/94 a to v časti, v ktorej súdy zaviazali J. V. vypratať parcelu č. EN 3 (správne parcela č. KN 3, pozn.) vedenej na liste vlastníctva LV č. 610, katastrálne územie Ch.“.

Ústavný súd zo spisu okresného súdu sp. zn. 8 C 156/1994 zistil tieto skutočnosti:

- 19. septembra 1994 Obec Ch. (ďalej len „žalobca“) podala žalobu proti sťažovateľovi ako žalovanému a navrhla vydať tento rozsudok: *„Okresný súd zaväzuje žalovaného, aby do 15 dní od právoplatnosti rozsudku vypratá nehnuteľnosti – kaštieľ stojaci na parc. č. 3 a parcelu č. 3, zast. pl. s výmerou 7 997 m², zapísané na LV č. 610 kat. úz. Ch.“*

- Okresný súd priebežne nariadil pojednávania a vykonával úkony vyžiadaním listín z Katastra nehnuteľností a od príslušných orgánov štátnej správy;

- 27. júna 1995 okresný súd rozhodol rozsudkom č. k. 8 C 156/94-69, ktorým vyhovel žalobe žalobcu v celom rozsahu;

- 23. októbra 1995 sťažovateľ podal proti rozsudku odvolanie a spis bol 17. januára 1996 zaslaný krajskému súdu. Krajský súd vo veci priebežne konal;

- 5. decembra 1997 krajský súd rozhodol rozsudkom č. k. 17 Co 24/96-116, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu v celom rozsahu;

- 18. februára 1998 rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť;

- 2. marca 2002 nadobudlo právoplatnosť uznesenie okresného súdu č. k. 11 C 389/98-139 z 10. októbra 2001 o povolení obnovy konania vedeného okresným súdom a ukončeného rozsudkom č. k. 8 C 156/94-69 z 27. júna 1995 (konanie na základe návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania z 30. decembra 1998);

- 27. januára 2003 bola vec pridelená na ďalšie konanie zákonnému sudcovi. V období od 2. marca 2002 do 27. januára 2003 okresný súd nevykonával vo veci žiadny úkon;

- okresný súd po 27. januári 2003 priebežne konal, nariadil pojednávania, vykonával úkony spojené s vyžiadaním listín, nariadil znalecké dokazovanie a ďalšie úkony. Počas tohto obdobia došlo k dvom zmenám zákonného sudcu;

- 25. novembra 2004 okresný súd rozhodol rozsudkom č. k. 8 C 156/1994-394, ktorým vyhovel žalobe žalobcu len čiastočne [1) žalovaný bol povinný vypratá parcelu č. KN 3 - zastavaná plocha o výmere 7 997 m²; 2) v prevyšujúcej časti žalobu zamietol; 3) zamietol vzájomný návrh žalovaného z 23. mája 2003; 4) žalovaný bol povinný nahradiť žalobcovi trovy konania].

- Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie účastníci (aj vedľajší účastníci). Po vyrubení poplatkov a zaslaní odvolaní na vyjadrenie účastníkom, bol spis 10. marca 2005 predložený Krajskému súdu v Prešove, ktorým bol vedený pod sp. zn. 2 Co 93/05, a ten vo veci priebežne konal.

- 25. mája 2005 Krajský súd v Prešove rozhodol rozsudkom č. k. 2 Co 93/05-470, ktorým čiastočne potvrdil rozsudok okresného súdu a vo zvyšnej časti vec zrušil a vrátil na ďalšie konanie [1) potvrdil vo výroku ukladajúcim povinnosť vypratať parcelu č. KN 3 a vo výroku o zamietnutí protinávrhu; 2) zrušil a vrátil vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti).

- Okresný súd po vrátení veci priebežne konal, nariad'oval pojednávania a vykonával úkony súvisiace s vyžiadanim listín a ďalšie úkony až do predloženia spisu Krajskému súdu v Prešove za účelom rozhodnutia o odvolaní znalca proti uzneseniu o priznaní náhrady jeho trov.

- 15. decembra 2006 žalobca navrhol pripustenie zmeny žaloby takto: „*súd určuje, že žalobca Obec Ch. je vlastníkom budovy kaštieľa stojaceho na parcele č. 3 o výmere 7 997 m² zapísanej na LV č. 610 kat. úz. Ch.*“ a 15. februára 2007 okresný súd uznesením pripustil navrhnutú zmenu žaloby.

- 8. marca 2007 bol spis predložený Krajskému súdu v Prešove na rozhodnutie o odvolaní znalca proti uzneseniu o náhrade trov v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 43/07.

- 13. apríla 2007 bol spis zaslaný ústavnému súdu.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ústavný súd pri rozhodovaní v tejto veci vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v rámci ktorej už vyslovil:

K právomoci ústavného súdu a zásade subsidiarity

V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťou iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

V súlade so zásadou subsidiarity právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (napr. m. m. II. ÚS 21/96, I. ÚS 17/01, IV. ÚS 19/02).

K zachovaniu lehoty na podanie sťažnosti

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, kedy sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom stanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

K zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú. Za zjavne neopodstatnenú je možné považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, IV. ÚS 16/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

III.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Ústavný súd k sťažovateľom namietanému porušeniu čl. 142 a čl. 144 ústavy uvádza, že v súlade s čl. 127 ods. 1 ústavy nie je daná právomoc ústavného rozhodovať o porušení článkov ústavy, ktorých predmetom sú ústavné pravidlá výkonu súdnej moci a nie základné práva a slobody. Uvedené články ústavy možno považovať za súčasť základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto ich ústavný súd posúdil pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v časti namietaného porušenia tohto článku ústavy.

Sťažovateľ v sťažnosti v spojení s jej doplneniami namieta porušenie svojich práv a základných slobôd podľa čl. 6 a čl. 13 dohovoru, podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj podľa čl. 20 ods. 4, čl. 46 a čl. 48 ústavy. Sťažovateľ neuviedol, podľa ktorého odseku čl. 46 a čl. 48 ústavy a podľa ktorého odseku čl. 6 dohovoru namieta porušenie svojich práv, ale z obsahu sťažnosti a jej odôvodnenia vyplýva, že namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na prerokovanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti posúdil namietané porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, ako aj podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...).

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru pred povolením obnovy konania postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 156/1994 a postupom krajského súdu v konaní vedenom sp. zn. 17 Co 24/96

Z obsahu sťažnosti a zo súvisiaceho súdneho spisu vyplýva, že pôvodné konanie o žalobe žalobcu podanej 19. septembra 1994 bolo právoplatne skončené rozsudkom okresného súdu sp. zn. 8 C 156/1994 z 27. júna 1995 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 17 Co 24/96 z 5. decembra 1997. Sťažovateľ využil mimoriadny opravný prostriedok a podal návrh na obnovu konania vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 8 C 156/1994. Návrhu sťažovateľa bolo vyhovené

a okresný súd uznesením z 10. októbra 2001, ktoré nadobudlo právoplatnosť 2. marca 2002, obnovu konania povolil.

V súlade s ustanovením § 235 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v konaní po povolení obnovy konania okresný súd zisťuje vecnú správnosť právoplatného rozsudku vydaného v pôvodnom konaní, čo v sebe zahŕňa aj posúdenie zákonnosti a ústavnosti pôvodného konania vedeného okresným súdom i krajským súdom.

Ústavný súd dodáva, že právoplatnosťou uznesenia o povolení obnovy konania sa pôvodný rozsudok okresného súdu neruší, len sa zo zákona zrušuje prekážka res iudicata (rozhodnutej veci). V prípade, že sú dôvody na zmenu pôvodného rozsudku, nové rozhodnutie okresného súdu v obnovenom konaní nahradí pôvodné právoplatné rozhodnutie okresného súdu v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu.

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nie je v jeho právomoci preskúmanie napadnutých postupov okresného súdu a krajského súdu (ani ich rozsudkov) v konaní pred povolením obnovy konania, lebo ich preskúmanie na základe povolenej obnovy konania patrilo do právomoci okresného súdu v obnovenom konaní a následne aj súdu odvolacieho.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu okresného súdu a krajského súdu v konaní pred povolením obnovy konania odmietol pre nedostatok právomoci. Ústavný súd konštatuje, že v tejto časti sťažnosti je naplnený aj dôvod na jej odmietnutie pre oneskorené podanie, ako aj pre zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti (k zjavnej neopodstatnenosti pozri čl. II tohto uznesenia).

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru po povolení obnovy konania postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 156/1994

a postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 93/05

Z obsahu sťažnosti a súdneho spisu vyplýva, že v obnovenom konaní začatom 2. marca 2002 právoplatnosťou uznesenia o povolení obnovy konania okresný súd rozhodol rozsudkom 25. novembra 2004, ktorým nahradil pôvodný právoplatný rozsudok okresného súdu z 27. júna 1995 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu z 5. decembra 1997.

Krajský súd v Prešove v odvolacom konaní preskúmal rozsudok okresného súdu z 25. novembra 2004 a svojím rozsudkom sp. zn. 2 Co 93/05 z 25. mája 2005 ho potvrdil v časti výroku o povinnosti sťažovateľa vypratať nehnuteľnosť (parcelu č. KN 3 v katastrálnom území Ch. vedenú na liste vlastníctva č. 610) a v časti výroku o zamietnutí protinávrhu sťažovateľa, ktorým sa domáhal uloženia povinnosti žalobcovi na vypratanie budovy kaštieľa aj parcely č. KN 3.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 93/05 odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu z 25. novembra 2004 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie v časti výroku o uložení povinnosti sťažovateľovi vypratať budovu kaštieľa. Konanie vo veci vypratania budovy kaštieľa, resp. po pripustení zmeny žaloby uznesením okresného súdu z 15. februára 2007 vo veci určenia vlastníckeho práva žalobcu k tejto nehnuteľnosti, nebolo skončené a je dosiaľ vedené okresným súdom.

Vzhľadom na uvedené nie je v právomoci ústavného súdu preskúmanie postupov okresného súdu v novom konaní (po povolení obnovy konania), ktoré je doteraz vedené okresným súdom, keďže o požadovanej ochrane práva sťažovateľa podľa čl. 6 dohovoru ešte rozhodujú všeobecné súdy v občianskoprávnom konaní, čo podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu. Taktiež nie je v právomoci ústavného súdu preskúmanie napadnutého postupu okresného súdu, ktoré predchádzalo rozsudku okresného súdu z 25. novembra 2005 v časti právoplatných výrokov potvrdených rozsudkom

Krajského súdu v Prešove, pretože ich preskúmanie na základe sťažovateľom podaného odvolania patrilo do jeho právomoci.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu okresného súdu v konaní v období po povolení obnovy konania odmietol pre nedostatok právomoci. Ústavný súd konštatuje, že v tejto časti sťažnosti je naplnený aj dôvod na jej odmietnutie pre zjavnú neopodstatnenosť.

V súvislosti s namietaným porušením označeného základného práva je z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce len preskúmanie postupu a rozsudku Krajského súdu v Prešove v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 93/05.

Sťažovateľ v odôvodnení svojho podania z 18. júla 2005 poukazuje na dôvody nezákonnosti a neústavnosti postupu a rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Co 93/05 z 25. novembra 2005 a navrhuje ústavnému súdu, aby do ukončenia konania pred ústavným súdom pozastavil účinnosť rozhodnutí súdov I. a II. stupňa a takto rozhodol *„Ústavný súd pozastavuje účinnosť rozsudkov Okresného súdu v Prešove zo dňa 25. 11. 2004 a Krajského súdu v Prešove zo dňa 25. 5. 2005 v obnovenom konaní 8 C 156/94 a to v časti, v ktorej súdy zaviazali J. V. vypratať parcelu č. EN 3 (správne parcela č. KN 3, pozn.) vedenej na liste vlastníctva LV č. 610, katastrálne územie Ch.“*.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s hodnotením dôkazov a s právnym názorom všeobecného súdu, teda s jeho interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení, a s hodnotením skutkového stavu a právnym názorom vo veci sťažovateľa.

Podľa obsahu súdneho spisu a sťažnosti predmetom skúmaného súdneho konania je žalobcom uplatnený nárok na uloženie povinnosti sťažovateľovi vypratáť nehnuteľnosti – kaštieľ na parcele č. 3 a parcelu č. KN 3 v katastrálnom území Ch.

Sťažovateľ namietal nesprávnosť posudzovania existencie vlastníckeho práva žalobcu k nehnuteľnostiam, vypratania ktorých sa žalobca domáha, v rámci predbežnej otázky za stavu, keď je sťažovateľ nesporným vlastníkom nehnuteľností podľa kúpnej zmluvy uzavretej so Š. v malej privatizácii (Hospodárskej zmluvy o prevode správy nehnuteľností vo vlastníctve štátu z právneho predchodcu žalobcu na Š. v P.) a ako vlastník je vedený na liste vlastníctva katastra nehnuteľností. Namietal prekážku rozhodnutej veci, pretože otázka platnosti uvedenej kúpnej zmluvy bola rozhodnutá právoplatným rozsudkom okresného súdu č. k. 13 C 51/92-102 z 18. februára 1994, ktorým bol zamietnutý návrh žalobcu smerujúci okrem iných aj proti sťažovateľovi o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy z dôvodu neexistencie právneho záujmu na takomto určení. Sťažovateľ ďalej namietal nesprávnu interpretáciu a aplikáciu zákonných ustanovení, ako aj nesprávne skutkové zistenia pri posudzovaní existencie vlastníckeho práva žalobcu k nehnuteľnostiam a v rámci

toho pri posudzovaní platnosti a účinnosti právnych úkonov, ktoré predchádzali uzavretiu uvedenej kúpnej zmluvy. V nadväznosti na to namietal nesprávnu interpretáciu a aplikáciu zákonných ustanovení pri posudzovaní existencie práva žalobcu k správe dotknutých nehnuteľností a pri nadobudnutí nehnuteľností do vlastníctva žalobcu, ako aj pri posudzovaní platnosti samotnej kúpnej zmluvy ako nadobúdacieho titulu vlastníckeho práva sťažovateľa.

Krajský súd v Prešove sa vysporiadal so všetkými uvedenými námietkami sťažovateľa, ktoré boli aj jeho odvolacími dôvodmi, s ktorými sa nestotožnil. Okrem iných vyslovil právny názor o neexistencii žiadnej zákonnej prekážky posúdenia existencie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v rámci riešenia predbežnej otázky v súdnom konaní o žalobe o vypratanie nehnuteľností (*rei vindicatio*). Tiež konštatoval, že záver o vlastníckom práve žalobcu vyslovený mimo výrokovej časti rozsudku v konaní o takejto žalobe je záväzný napriek tomu, že takýto rozsudok nie je spôsobilou listinou na vykonanie zmeny v zápise vlastníckeho práva na liste vlastníctva v katastri nehnuteľností.

Ústavný súd na základe oboznámenia sa s obsahom spisu okresného súdu sp. zn. 8 C 156/1994 v spojení so spisom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Co 93/05 a obsahom rozsudkov týchto súdov je toho názoru, že Krajský súd v Prešove sa vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa uvedenými v jeho odvolaní a nezistil pritom žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup okresného súdu, ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia Krajského súdu v Prešove naopak, ako už bolo uvedené vyplýva, že sa zaoberal a vysporiadal s odvolacími dôvodmi sťažovateľa, avšak sa s nimi nestotožnil. Vzhľadom na uvedené ústavný súd vylučuje možnosť, že by napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Prešove mohlo dôjsť k „*denegatio iustitiae*“. Nevyhovenie odvolacím dôvodom či vyslovenie iného právneho názoru, s ktorým sa sťažovateľ nestotožňuje, nie je možné považovať za odmietnutie spravodlivosti a nemôže viesť k záveru o porušení práva na spravodlivé súdne konanie podľa označeného článku dohovoru.

Podľa ústavného súdu skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnym názorom všeobecných súdov, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti ich rozhodnutí a neznamená ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu v napadnutých rozhodnutiach všeobecných súdov, proti ktorým sťažnosť smeruje, o takéto rozhodnutia nejde.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu a rozsudku Krajského súdu v Prešove odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť (k zjavnej neopodstatnenosti pozri čl. II tohto uznesenia).

3. K namietanému porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 13 dohovoru pred povolením obnovy konania postupom krajského súdu vedenom pod sp. zn. 17 Co 24/96

Sťažovateľ porušenie označeného základného práva videl v tom, že krajský súd v odvolacom konaní vedenom pred povolením obnovy konania vydal rozsudok sp. zn. 17 Co 24/96 z 5. decembra 1997 na základe nových skutočností a dôkazov, ktoré v prvostupňovom konaní neboli skúmané, a tým neumožnil sťažovateľovi opravný prostriedok. Týmto rozsudkom krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 8 C 156/1994 z 27. júna 1995.

Ústavný súd opätovne poukazuje na to, že povolením obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 8 C 156/1994 sa stalo predmetom súdneho konania vedeného okresným súdom v období po povolení obnovy konania preskúmanie zákonnosti a ústavnosti rozsudku okresného súdu sp. zn. 8 C 156/1994 z 27. júna 1995, ako aj rozsudku krajského súdu sp. zn. 17 Co 24/96 z 5. decembra 1997. Vzhľadom na uvedené v súlade s princípom subsidiarity zakotveným v čl. 127 ods. 1 ústavy nie je v právomoci ústavného súdu preskúmanie napadnutého postupu a rozsudku krajského súdu sp. zn. 17 Co 24/96.

Ústavný súd preto rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k časti sťažnosti, v ktorej namieta sťažovateľ porušenie čl. 13 dohovoru postupom a rozsudkom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 24/96 tak, že ju odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu (k nedostatku právomoci pozri čl. II tohto uznesenia).

Ústavný súd poznamenáva, že v tejto časti sťažnosti je splnený aj dôvod na jej odmietnutie pre oneskorené podanie (k zachovaniu lehoty na podanie sťažnosti pozri čl. II tohto uznesenia).

4. K namietanému porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 13 dohovoru a práva sťažovateľa na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj základného práva podľa čl. 20 ods. 4 ústavy v období po povolení obnovy konania postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 156/1994

Sťažovateľ porušenie označených základných práv videl v tom, že: „... *Okresný súd... tým, že... vydal uznesenie proti ktorému nebolo možné podať opravný prostriedok a ktorým prikázal rozdeliť parcelu bez návrhu a súhlasu vlastníka porušil čl. 1 Dodatkového protokolu..., čl. 13 Dohovoru... a čl. 20 ods. 4 Ústavy...*“ Na základe výzvy ústavného súdu uviedol, že k porušeniu označených základným práv došlo uznesením okresného súdu č. k. 8 C 156/94-284 z 18. júna 2003 (uznesenie o pribratí znalca z odboru geodézie a kartografie).

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa čl. 13 dohovoru vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. apríla 1988, séria A, č. 131, ods. 52). V okolnostiach daného prípadu však ústavný súd k takémuto záveru nedospel.

Vo vzťahu k uvedenému (namietanému) porušeniu práva ústavný súd pripomína, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03).

Právo na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru nemôže všeobecný súd porušiť vtedy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskom súdnom konaní, ktorým je v danom prípade Občiansky súdny poriadok.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil žiadnu možnosť porušeniu Občianskeho súdneho poriadku sťažovateľom označeným postupom a rozhodnutím okresného súdu.

Vzhľadom na uvedené, napadnuté konanie okresného súdu nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s porušením práva sťažovateľa mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 dohovoru.

Ústavný súd konštatuje, že postup okresného súdu v označenom konaní nemohol žiadnym spôsobom zasiahnuť ani do práva sťažovateľa na ochranu majetku vyplývajúceho z čl. 1 dodatkového protokolu a z čl. 20 ods. 4 ústavy. V danom prípade chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili dospieť k takému záveru aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie. Procesný postup okresného súdu pri vykonaní dokazovania a nariadenie znaleckého dokazovania objektívne vylučujú možnosť zásahu do označeného základného práva sťažovateľa, keďže otázky zadané znalcom, ako ani závery znaleckého posudku nie sú pre sťažovateľa ako účastníka súdneho konania záväzné, môžu len smerovať k zisteniu skutkového stavu veci v súdnom konaní.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa na základe týchto zistení dospel k záveru, že sťažnosť v tejto časti je zjavne neopodstatnená, a preto ju odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (k zjavnej neopodstatnenosti pozri čl. II tohto uznesenia).

Ústavný súd poznamenáva, že v tejto časti sťažnosti je splnený aj dôvod na jej odmietnutie pre oneskorené podanie (k zachovaniu lehoty pozri čl. II tohto uznesenia).

5. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru pred povolením obnovy konania postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 156/1994 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 24/96

Sťažovateľ sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 14. novembra 2003 namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v konaní, ktoré bolo právoplatne skončené 18. februára 1998 rozsudkom okresného súdu sp. zn. 8 C 156/1994 z 27. júna 1995 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu sp. zn. 17 Co 24/96 z 5. decembra 1997.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ podal sťažnosť po uplynutí dvojmesačnej lehoty po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Ako už bolo uvedené nedodržanie tejto dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Zmeškanie lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde nemôže odstrániť skutočnosť, že došlo k povoleniu obnovy konania, v ktorom malo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva. V súlade s ust. § 235 ods. 1 OSP po povolení obnovy konania ide o nové prejednanie veci, ktoré sa začne zo zákona právoplatnosťou rozhodnutia o povolení obnovy konania, pričom okresný súd pritom prihliadne na všetko, čo vyšlo najavo ako pri pôvodnom konaní, tak aj pri prejednávaní obnovy.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa na základe týchto zistení dospel k záveru, že sťažnosť v tejto časti je podaná oneskorene, a preto ju odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v období po povolení obnovy konania postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 156/1994

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

V prípade namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov bola takýmto prostriedkom sťažnosť adresovaná predsedovi príslušného súdu podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a voľbách prísediacich (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“) a s účinnosťou od 1. apríla 2005 je takýmto prostriedkom sťažnosť adresovaná predsedovi príslušného súdu podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“).

Sťažovateľ napriek výzve ústavného súdu nepreukázal podanie sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi okresného súdu. Na výzvu ústavného súdu podaním z 25. januára 2004 oznámil: „... ja som na celkový postup súdu podal podnety na Ministerstvo spravodlivosti a Generálnu prokuratúru...“ a tieto podnety z 13. novembra 2003 a z 25. januára 2004 pripojil k svojmu podaniu.

Sťažovateľ pripojil k sťažnosti aj odpoveď predsedníčky okresného súdu na sťažnosť podanú na prietahy v konaní postúpenú okresnému súdu Ministerstvom spravodlivosti

Slovenskej republiky. Z obsahu odpovede vyplýva, že išlo o sťažnosť sťažovateľa na prietahy v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania a nie o sťažnosť na prietahy v konaní vedenom v období po povolení obnovy konania pred okresným súdom pod sp. zn. 8 C 156/94, ktoré sa začalo až právoplatnosťou uznesenia okresného súdu č. k. 11 C 389/98-139.

Napriek nesplneniu podmienky ustanovenej v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (nepodaním sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi okresného súdu) ústavný súd skúmal existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré by umožnili prijatie sťažnosti v tejto časti na ďalšie konanie podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd konštatuje, že nie sú dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 8 C 156/94, ktoré začalo 2. marca 2002 novým prerokovaním veci po právoplatnosti rozhodnutia o povolení obnovy konania, ktoré by odôvodňovali prijatie sťažnosti v tejto časti na ďalšie konanie. Vzhľadom na zložitosť veci a priebežne vykonávané úkony okresného súdu takýmto dôvodom nie je ani celková dĺžka súdneho konania, ktoré bolo v časti právoplatne skončené.

Na základe týchto zistení ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti nie je prípustná, a preto ju odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konania podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Er 3461/98, Ex 318/98 a k namietanému porušeniu práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu a základného práva podľa čl. 20 ods. 4 ústavy postupom súdneho exekútora R. F., Exekútorského úradu P.

Sťažovateľ v odôvodnení tejto časti sťažnosti uviedol: „... Obec podala dňa 28. 5. 1998 návrh na vykonanie exekúcie. Na upovedomenie o začatí exekúcie č. Ex 318/98 som podal námietky. Okresný súd v Prešove nevyhovel mojim námietkam v konaní pod č. Er. 3461/98, Ex 318/98 a dňa 8. 4. 1999 je vydaný exekučný príkaz. Dňa 24. 4. 2001 je vykonaná exekúcia vypratania nehnuteľnosti. Následne aj exekúcia s platu u môjho zamestnávateľa, ktorú prerušilo uznesenie Okresného súdu v Prešove zo dňa 29. 4. 2002 č. k. Er 3461/98-50, EX 318/98 o odklade exekúcie na návrh, ktorý som podal ešte dňa 31. 8. 2001...“ Ďalej uviedol: „... za stavu keď v zmysle platných zákonov SR, bol som a som jediným a výlučným vlastníkom spornej nehnuteľnosti, súdny exekútor nemal oprávnenie vstúpiť a vykonať exekúciu vypratania nehnuteľnosti vlastníka...“

Sťažnosť sťažovateľa bola v tejto časti podaná po uplynutí dvojmesačnej lehoty po právoplatnosti rozhodnutia okresného súdu o námietkach sťažovateľa proti exekúcii, po samotnom uskutočnení vypratania nehnuteľností a po rozhodnutí okresného súdu o odklade exekúcie.

Na základe týchto zistení dospel k záveru ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, že sťažnosť v tejto časti je podaná oneskorene, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol (k zachovaniu lehoty pozri čl. II tohto uznesenia).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2007